

hans Arbejde derovre, synes jeg, at vi ikke skulle gøre det. Det er ikke, fordi Guvernøren — saa lidt som jeg — er fremmed for den Tankegang, der ligger til Grund for de ærede Medlemmers Forslag. Han har selv udtalt, at han vil ønske og haabe, at Forholdene maa udvikle sig saaledes paa Øerne ad Aare, at det bliver muligt at opstille Indfødsret som Betingelse for Valgret. Men endnu ere de ikke modne dertil, og derfor mener han, at det vil være rigtigt at opsætte dette Spørgsmaal, indtil Revisionen af Valgretsreglerne skal finde Sted om 10 Aar. I Henhold til disse Betragtninger vil jeg meget indtrængende bede det høje Ting om ikke at gaa med til Ændringsforslaget. Naar vi nu ere naaede til Enighed i alt væsentligt om disse vestindiske Forslag, og der er Haab om, at vi derigennem kunne faa et Grundlag, som der kan bygges paa, og som Moderlandet kan være glad ved, Kolonierne modtage med Tilfredshed — thi jeg skal gøre opmærksom paa, at disse Forslag have Kolonialraadene givet deres Tilslutning —, saa tror jeg ikke, vi skulle føje noget nyt til, som muligvis kan skabe Uro og Deling. Det er mig ogsaa uforstaaeligt, at Sagen for de Herrer Forslagsstillere kan have en saadan Vigtighed, at de skulde kunne ønske at sætte det ind i Loven.

Det andet Forslag, som er stillet af Mindretallet, gaar jo ud paa at begrænse den Beskyttelse, der gives Kolonialraadene for deres Ytringsfrihed. Kolonialraadene have meget ønsket at faa denne Beskyttelse lovfæstet. Jeg ved ikke, paa hvilke Erfaringer de støtte dette meget hede Ønske, men naar vi nu gaa ind i en ny Æra, saa tror jeg ikke, vi tage fejl ved at følge dem og vise dem Tillid. Jeg tror, det vilde være meget uklogt af os, hvis vi ikke vilde give dem den ønskede Ytringsfrihed, ifølge hvilken de kunne faa Lov til at sige, hvad de ville, i Kolonialraadene, medmindre disses Flertal finder, at der bør rejses Tiltale. Spørgsmaalet er i Virkeligheden, om vi have samme Tillid til dem, som man plejer at have til andre bevilligende og til Dels lovgivende Myndigheder — og det er Kolonialraadene jo for Koloniernes Vedkommende —, og jeg tror som sagt ikke, at man begaar nogen Fejl ved at vise dem Tillid i disse Forhold. De modtage nu i det hele disse Love med Glæde, og da de have udtalt et bestemt Ønske i denne Retning, vil jeg derfor

meget tilraade, at man bliver staaende ved Forslaget paa dette Punkt.

Ændringsforslagene til de øvrige Lovforslag ere stillede af hele Udvalget, og jeg kan tiltræde dem alle, saaledes Ændringsforslaget til Forslag til Lov om Told- og Skibsafgifter paa St. Thomas og St. Jan og Ændringsforslaget til Forslag til Lov om Ændringer i Pensionsloven for Dansk Vestindien. Jeg skal dog herved bemærke, at jeg kan ikke anerkende nogen Ret for Embedsmændene, der skulde kunne forhindre Staten i at nedsætte en Pension efter f. Eks. 5 Aars Forløb, naar Staten kommer til Erkendelse af, at den tidligere Pension var for høj. Men da hele Spørgsmaalet kun er af forholdsvis ubetydelig Interesse her, skal jeg ikke modsætte mig Ændringsforslaget. Hvad Ændringsforslagene til Lov om et Gendarmekorps i Dansk Vestindien angaar, skal jeg udtale det samme, som jeg har udtalt i Udvalget, at jeg vilde have ønsket, at man var blevet staaende ved Styrken, saaledes som den var fastsat i Folketingets Affattelse. Man er imidlertid gaet bort herfra og er vendt tilbage til de to Premierløjtnanter og de tre Oversergenter, og da dette er Regeringens oprindelige Forslag, kan jeg ikke modsætte mig det, i alt Fald ikke med synderlig Kraft. Jeg skal heller ikke udtale mig videre derom, men skal kun sige, at jeg havde foretrukket at blive staaende ved Folketingets Affattelse. Det ny, der er kommet til i § 5 ved Ændringsforslag Nr. 5 angaaende Underofficerers Overmunderingspenge, kan jeg tiltræde, ligesom de andre Smaaændringer, der ere stillede til Forslagene. Jeg skal altsaa atter udtale, at jeg kan tiltræde de stillede Ændringsforslag med Undtagelse af Ændringsforslagene Nr. 1 og 2 til Lovforslaget om Ændringer i Kolonialloven, og jeg skal bede det høje Ting om ikke at vedtage disse sidste.

P. G. C. Jensen: Den højtærede Minister udtalte, at hvis man vilde vedtage det Forslag, som jeg og mine Meningsfæller have stillet, saa vilde det være at skubbe visse af Beboerne over i anden Klasse, nemlig de Beboere, som ikke have opholdt sig saa lang Tid derovre. Den ærede Minister mente ogsaa, at det vilde lægge Hindringer i Vejen for den Revision af Loven, som jo skal ske om ti Aar, idet man da vilde være bundet til at betragte Indfødsretten som en nødvendig Betingelse for Valget. I Forbindelse der-